

Kvindeidealerne i Rosalinde Mynsters 'Skønheden' er ren body horror. Men hvad er alternativet?

Rosalinde Mynster kan noget imponerende med ord, mener Kristina Parkov. Hun kan beskrive en menneskelig sumptilstand, så man føler sig fanget i sumpen sammen med de stakler, hun beskriver. Foto: Jasper Spanning

KRISTINA PARKOV

20.02.2026

BØGER // ANMELDELSE – At læse Rosalinde Mynsters roman *Skønheden* er som at være indespærret i et spejlkabinet, hvor alting er forvrænget og ude af proportioner. Vi følger en pige, der fra hun er helt lille meldes til skønhedskonkurrencer af sin mor og siden udvikler kropsdysmorf. Mynster holder et fascinerende *body horror*-spejl op foran os og siger: ”Se, sådan kan verden være for kvinder”. “Mynster skriver ypperligt, overdådigt, medrivende. Det er værd at læse romanen alene for sprogets skyld”, skriver Kristina Parkov. Men den tilbyder os ingen reelle alternativer.

Skønheden

Da jeg var i gang med at læse romanen *Skønheden* af Rosalinde Mynster – i offentligheden nok mest kendt som skuespiller, blandt andet fra tv-serien *Badehotellet* og filmatiseringen af Tine Høegs bog *Sult* – meldte flere følelser sig på én gang.

Det er som regel et godt tegn, at det er følelser, der melder sig, og ikke kun tanker. Et tegn på, at man sidder med en bog, der vil læseren noget.

Først og fremmest fik jeg en følelse af at sidde i et indelukket rum, der trænger til, at nogen åbner vinduet og lufter godt og grundigt ud. Dernæst en følelse af dybt og inderligt mismod. For Rosalinde Mynster kan noget imponerende med ord. Hun kan beskrive en menneskelig sumptilstand, så man føler sig fanget i sumpen sammen med de stakler, hun beskriver.

“Jeg ved godt, at man som forfatter ikke er forpligtet til at levere håb til menneskeheden eller i det hele taget til at levere noget andet end det, man selv har sat sig for, men som læser så jeg et stort potentiale i bogens kvindelige venskaber

Hvis man nogensinde har set Britney Spears' Instagram-opslag, hvor den 40-årige popstjerne snurrer rundt og rundt om sig selv foran kameraet i et rungende stort og halvtomt hus, mens hun poserer i forskellige outfits som en lille pige foran spejlet, så ved man, hvordan det føles at være en af de kvindelige karakterer i *Skønheden*. Man er permanent rundtosset, kvalmen er allestedsnærværende og livsmeningen svær at få fat på.

SKØNHEDEN

Roman

Gyldendal

ROSALINDE MYNSTER

Mynster skriver ypperligt, overdådigt, medrivende. Det er værd at læse romanen alene for sprogets skyld, det drypper af overskud:

“Jeg falder omkuld. Der er iskrystaller i sandet, rundt om mine hænder, salt, som støv fra stjernerne, iskoldt og lammende. Månen står op som en renslikket ske.”

Særligt billedet af månen, klar og metallisk som en helt ren ske, står lysende klart for mig. Mynster er en mesterlig billedskaber, det er en utrolig sanselig fortælling hun har begået. Hele vejen igennem. Og let kvalmende, som hvis man boede i en pastelfarvet forlystelsespark og var dømt til evig candyfloss, kunstige smil og roterende pariserhjul. Når morskab bliver en pligt, kammer stemningen over i *horror*.

Vi følger pigen Nat, der blev født om natten og efter sigende har fået sit navn, fordi moderen ikke kunne finde på andet. Mor og datter lever en afsondret tilværelse, der lukker sig tæt om lipgloss, glamourdrømme, skuffende mænd og virkelighedsflugt. Nat har aldrig rigtig lært at læse, men hun er til gengæld et meget smukt barn. Og det kan moderen lukrere på.

Rosalinde Mynster citeres i forlagets pressebrev for at kalde romanens geografi være "et sted mellem Randers og Texas", og det var præcis den følelse, jeg sad med, skriver Kristina Parkov. Foto: Jasper Spanning

Vi befinder os i et trøstesløst ingenmandsland bestående af motorvejshoteller, callcentre, plastikkirurgi, skønhedsklinikker og badeferier. Forfatteren citeres i forlagets pressebrev for at kalde det ”et sted mellem Randers og Texas”, og det var præcis den følelse, jeg sad med, da jeg forsøgte at orientere mig i et univers, der hverken er typisk dansk eller overbevisende amerikansk men noget midt imellem.

Nat og hendes mor lever deres liv, som om der når som helst kan komme nogen og redde dem (læs: en mand, der kan tilbyde kærlighed eller penge og berømmelse eller alle tre dele på én gang). Næsten alle mænd i bogen er usympatiske eller svage.

“Som læser håber man bare så inderligt, at der findes et sted midt imellem religiøs fundamentalisme og forældres narcissistiske iscenesættelse af deres børn

I begyndelsen af romanen er moderen ung og slank og har et job i en stor virksomhed og en affære med sin chef. Som handlingen skrider frem og tiden går, bliver sygdom, overmedicinering og virkelighedsflugten værre. Drømmen om at se Nat vinde skønhedskonkurrencer er det, der holder moderens skrøbelige livsmod oppe. Det og så tv-serien *Hjerter I Brand*, der genudsendes om natten. Uendelige *tv-soaps* á la *Glamour* og *Dollars* har nemlig altid været leveringsdygtige i drømmeverdener, hvor mænd er uendeligt rige og kvinder uendeligt smukke.

Der er ingen tvivl om, at de drømme, moderen nærer på Nats vegne, er forkvaklede og grænseoverskridende, men drømmene får lejlighedsvis vind i sejlene. Nat vinder førstepræmien i kategorien *Årets Skønhed 6 til 8 år* og en stor pokal i kategorien *Særligt uimodståelig*. Til moderens store jubel. Senere kommer den skuffede resignation, da det går op for moderen, at nu er Nat blevet for gammel til at deltage i *Beauty World*. For hvis ikke der er det ene at være ked af som kvinde, så kan man altid være ked af at man bliver ældre – den evige ventende trussel om udløbsdatoen, særligt slem for skønhedsdronninger, ligger også latent i *Skønheden*.

I skarp kontrast står Nats mormor, som er dybt religiøs og i bogen beskrives kirken som ”et bjerg, der har lukket sig om hende”. Meget religiøse mennesker bryder sig ikke om skønhedskonkurrencer, må vi forstå. Og det forstår vi. Men som læser håber man bare så inderligt, at der findes et sted midt imellem religiøs fundamentalisme og forældres narcissistiske iscenesættelse af deres børn. Måske hedder det sted kvindelige venskaber?

”Verden set gennem et glas bobler”

Hvis jeg skulle pege på noget i romanen, der leverer et spinkelt håb midt i alt det trøstesløse (Nat vokser for eksempel op og bliver, måske ikke overraskende, til en ung kvinde, der går i seng med forretningsmænd, der betaler for hendes fortrydelsespiller og morgenmadsbuffet på et tarveligt hotel), så er det netop i beskrivelsen af de få venskaber, Nat har med andre piger og siden kvinder.

Rosalinde Mynster går hele vejen i sin udforskning af den fortabte og vanrøgtede skønhedsdronning i romanen *Skønheden*. Sproget er æggende, forførende og ofte frastødende, mener Kristina Parkov.
Foto: Jasper Spanning

Der er for eksempel Betty, en konkurrent i barndommens skønhedskonkurrencer, som hun får en slags ægte forbindelse med. Betty leverer en form for handlingsplan, da hun siger til Nat, at ”vi må redde os selv” og ”udradere den her lille lorteby” efter hun har slået op med en kæreste, der ikke holdt, hvad han lovede. Senere er der Høje Penny fra den lokale skønhedssalon, der tror, hun er uelskelig, men i virkeligheden er ”meget elskelig”.

Jeg ved godt, at man som forfatter ikke er forpligtet til at levere håb til menneskeheden eller i det hele taget til at levere noget andet end det, man selv har sat sig for, men som læser så jeg et stort potentiale i bogens kvindelige venskaber. Et potentiale, der havde været spændende at se udfolde sig rigtigt. Jeg forestiller mig stridbare *Thelma & Louise* typer, der endelig har fået nok af undertrykkelsen og selvhadet og viser, at ægte skønheder sagtens kan være rasende. Men apatien er for stor og altomsluttende for personerne i *Skønheden*.

Romanen er en meget helstøbt fortælling. Mynster går hele vejen i sin udforskning af den fortabte og vanrøgtede skønhedsdronning og sproget er æggende, forførende og ofte frastødende.

Jeg læste Mynsters debutroman med gru og stor fornøjelse, men savnede dog lidt mere pangfarvet håb og handling for den plagede hovedperson, der med egne ord bare ønsker at være måneskin og se verden ”gennem et glas bobler”.

gyldendal

Jasper Spanning

Kristina Parkov

POV Weekend

Rosalinde Mynster

KRISTINA PARKOV

Kristina Parkov er uddannet journalist og har efterfølgende læst Skrivekunst ved Syddansk Universitet. Arbejder til daglig med kommunikation. Har tidligere skrevet for Litteraturnu og desuden fået noveller udgivet i det danske litterære tidsskrift uDkAnt samt hos Forlaget Futurum.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00